

WYDZIAŁ
ZARZĄDZANIA
Uniwersytet Łódzki

Dr hab. Dariusz Trzmielak prof. UŁ

Wydział Zarządzania

Uniwersytet Łódzki

Ul. Matejki 22/26

90-236 Łódź

Ocena dorobku naukowego dr Katarzyny Szopik-Depczyńskiej w związku z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk ekonomicznych w dyscyplinie Nauk o Zarządzaniu

Ocena przeprowadzona w związku z decyzją Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów o powołaniu mnie na recenzenta. Jednostka organizacyjna przeprowadzająca postępowanie awansowe: Wydział Nauk Ekonomicznych i Zarządzania Uniwersytetu Szczecińskiego. Niniejsza ocena sporządzona została zgodnie z wymogami:

1. Art. 179 Ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (DZ. U. z 2018 r. poz. 1669)
2. Ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz 595 z późniejszymi zmianami)
3. Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 11 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.Ust. nr 196, poz 1165).
4. Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 3 października 2014 roku w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora.

Podstawę do oceny stanowią dokumenty:

1. Wniosek z dnia 8.03.2019 do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów o przeprowadzeniu postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk ekonomicznych w dyscyplinie zażądanie.
2. Monografia habilitacyjna pt: „Koncepcja innowacji kremowanej przez użytkownika w działalności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw”.
3. Dorobek habilitacyjny, publikacje naukowe w czasopismach znajdujących się w Journal Citations Reports lub na liście European Reference Index for the Humanities.
4. Dorobek habilitacyjny monografie i artykuły w czasopismach recenzowanych z listy B MNiSW, rozdziały w monografiach i redakcje monografii naukowych i czasopism.
5. Wykazana aktywność naukowa, organizacyjna i dydaktyczna oraz osiągnięcia w zakresie umiędzynaradawiania nauki.

Dokumentacja dla potrzeb przewodu została przygotowana przez dr Katarzynę Szopik-Depczyńską w sposób staranny, spełniający wymogi przepisów prawa i procedur habilitacyjnych oraz pozwalający na przeprowadzenie kompleksowej oceny dorobku Habilitantki. Poświadczam, że jako recenzent nie jestem współautorem żadnej z publikowanych przez dr Katarzynę Szopik-Depczyńską, nie prowadziłem z nie wspólnych przedsięwzięć naukowych, dydaktycznych, organizatorskich ani nie posiadam wiedzy o innych okolicznościach, które mogły wpłynąć na wystąpienie konfliktu interesów, uniemożliwiającego przygotowanie recenzji w postępowaniu habilitacyjnym.

Przebieg pracy naukowo-dydaktycznej dr Katarzyny Szopik-Depczyńskiej

Informacje o Habilitantce

Pani dr Katarzyna Szopik-Depczyńska uzyskała stopień magistra ekonomii na Wydziale Nauk Ekonomicznych i Zarządzania Uniwersytetu Szczecińskiego w 2004 roku. W 2009 otrzymała stopień doktora nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii na podstawie rozprawy „Determinanty kształtowania aktywności badawczo-rozwojowej w przedsiębiorstwach”. Promotorem pracy był prof. dr hab. Władysław Janasz. Dr Katarzyna Szopik-Depczyńska pracowała do 31.05.2011 jako asystentka, od 1.06.2011 roku jest adiunktem na Wydziale Nauk Ekonomicznych i Zarządzania Uniwersytetu Szczecińskiego.

W latach 2011 - 2017 była też wykładowcą na Uniwersytecie Zielonogórskimi, w Zachodniej Szkole Biznesu w Szczecinie oraz Wyższej Szkole Logistyki w Poznaniu.

Ocena istotnego osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie wynikające z art. 16 ust 2 z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach naukowych i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. nr 65, poz. 595 ze zm.) Habilitantka wskazała monografię naukową „Koncepcja innowacji kreowanej przez użytkownika w działalności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw” stron 290, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2018. Recenzentami wydawniczymi pracy byli: prof. dr hab. Jan Brzóska i dr hab. Marek Szajt. Monografia składa się z wstępu, sześciu rozdziałów i zakończenia.

Zgodnie z autoreferatem głównym osiągnięciem naukowym Habilitantki ma być identyfikacja uwarunkowań zastosowania koncepcji innowacji kreowanej przez użytkownika (UDI) w działalności badawczo-rozwojowej oraz zbudowanie modelu wykorzystania UDI w działalności B+R w przedsiębiorstwach w Polsce. W pracy postawiono za cel główny jako: zebranie, usystematyzowanie, omówienie, krytyczna analiza istniejących poglądów i badań dotyczących UDI w kontekście wykorzystania w działalności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw. Dodatkowo uwzględniono analizę i ocenę uwarunkowań wykorzystania UDI w ramach działalności badawczo-rozwojowej badanych przedsiębiorstw oraz stworzenie wytycznych dla przedsiębiorstw dla aktywizacji wykorzystania koncepcji UDI w działalności badawczo-rozwojowej na gruncie nauk o zarządzaniu. Cel teoretyczny monografii wymieniony jest na s. 12. Habilitantka również, wskazuje, że postawiony cel wynika z zidentyfikowanych luk: poznawczych wynikających z braku usystematyzowania wiedzy nt. UDI z perspektywy nauk o zarządzaniu, empirycznych związanych z fragmentarycznością istniejących badań nad uwarunkowaniami wykorzystania UDI w ramach działalności B+R przedsiębiorstw w Polsce, metodologicznych dotycząca braku sposobów pomiaru i oddziaływania uwarunkowań na wykorzystanie UDI w procesach B+R w przedsiębiorstwach oraz aplikacyjnych dotyczących możliwych zmian w aktywizacji wykorzystania koncepcji UDI w działalności B+R przedsiębiorstw.

Ocena celu głównego pracy „Koncepcja innowacji kreowanej przez użytkownika w działalności badawczo rozwojowej”, który obejmuje identyfikację uwarunkowań zastosowania koncepcji innowacji kreowanej przez użytkownika (UDI) w działalności badawczo rozwojowej oraz budowę modelu wykorzystania UDI w procesach B+R w przedsiębiorstwach w Polsce jak i cele szczegółowe skłaniają do następujących uwag. Budowa jednego modelu w procesach B+R jest niemożliwa, bowiem nie ma jednolitych

procesów B+R w ramach komercjalizacji wiedzy, technologii, produktów lub usług. Najczęściej budujemy jeden model uogólniający i modele odnoszące się do rodzaju badań naukowych i rozwojowych. Z treści we wstępie nie wynika, czy utworzony model będzie adaptacją ogólną, czy odnoszącą się do badanych sektorów. Rozdział szósty wskazuje dopiero, że jest to model dla badanych przedsiębiorstw. Uogólnianie celów, które realizowane są wąskimi badaniami jest niewłaściwe. Wskazany drugi cele szczegółowy jest niepoprawny stylistycznie (Identyfikacja i analiza uwarunkowań wykorzystania UDI w kontekście wykorzystania .... – np. zastosowania). Habilitantka przyjęła siedem hipotez badawczych. Budzi wątpliwość czwarta postawiona hipoteza badawcza: „Reprezentowany sektor działalności przedsiębiorstw (sektor usług, sektor przetwórstwa przemysłowego) nie wpływa na wybór użytkowników jako źródła informacji dla wprowadzenia prac B+R. Hipoteza jest też uogólniająca, a Habilitantka w całej pracy odnosi to do dwóch sektorów usług i przetwórstwa przemysłowego. Nie przeprowadziła ona badań w wielu sektorach, by uogólnić cel, co w konsekwencji prowadzi też do uogólnienia wyników badań. Badane sektory wzajemnie nie wpływają na wybór użytkownika jako źródła informacji dla przetwarzania prac B+R. Skrót myślowy zastosowany w nawiasie nie wyjaśnia, że badane sektory usługowy i przetwórstwa przemysłowego nie wykazują wzajemnego wpływu na wybór użytkowników jako źródła informacji przy wprowadzeniu prac B+R.

Rozdział pierwszy

Rozdział pierwszy publikacji wiodącej odnosi się do koncepcji innowacji kreowanej przez użytkownika. Autorka wychodzi od pojęcia innowacji kształtowanej przez Schumpetera i Druckera, by wskazać rodzaje innowacji według OECD i Eurostatu. Niestety Pani dr Katarzyna Szopik-Depczyńska wykorzystwała w swojej pracy źródło nieaktualne (z 2005 roku), a przynajmniej nie odniosła się do najnowszej pozycji Oslo Manual z 2018. Praca wskazana jako główna w procesie o nadanie stopnia doktora habilitowanego nie powinna zawierać tak rażącego dla recenzenta błędu (niewłaściwego cytowania źródeł wtórnych). Lektura pierwszego rozdziału nasuwa spostrzeżenia, że Autorka książki będzie odnosiła koncepcję innowacji kreowanej przez użytkownika do innowacyjności, a nie jak mylnie wskazuje w celach pracy do działalności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw. Skoro praca odnosi się do działalności B+R, to pojęcia procesy B+R i działalność B+R przedsiębiorstw powinny zostać przedstawione w części teoretycznej książki. Nie budzi żadnych większych zastrzeżeń prezentacja i usystematyzowanie modeli procesów innowacyjnych. Idea UDI w koncepcji kreowania innowacji, która jest zawarta w punkcie 1.2, poprawnie została

zaprezentowana poza jedną zasadniczą kwestią. Nie przedstawiono jasno własnej interpretacji, pomimo, że Habilitantka już na pierwszych stronach pracy wskazuje wagę zaprezentowania w swoich badaniach uwarunkowań wykorzystania UDI. Habilitantka powinna podjąć dyskusję na temat analizowanego problemu. W rozdziałach teoretycznych nie zostało jasno sprecyzowane własne podejście do badanych pojęć. Recenzent zwraca uwagę, że w jego ocenie, pierwszy i drugi rozdział nie zawiera prezentacji wykorzystania UDI w działalności B+R. W obu częściach pracy analizowana jest działalność innowacyjna i proces innowacyjny. Działalność B+R ani nie jest zdefiniowana ani nie ma żadnych opisów i analiz procesów B+R. Wskazane typologie użytkowników odnoszą się też do działalności innowacyjne przedsiębiorcy, klientów wewnętrznych i zewnętrznych. Niewłaściwie używane jest, w typologii użytkowników, słowo konsument. Autorka odnosi konsumenta do użytkowników np. projektantów, podejmujących decyzję. „Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową” (Dz.U.2019.0.1145 tj. - Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny). Naukach o zarządzaniu i w kontekście koncepcji UDI właściwsze byłoby używać pojęcia klient.

Mylnie Habilitantka opisuje użytkownika wiodącego jako podmiotu charakteryzującego się najwyższym stopniem zaangażowania w działalność badawczo-rozwojową przedsiębiorstwa. Źródło, które wykorzystuje Habilitantka, też nie pozwala na taką interpretację, bowiem Eric von Hippel w powoływanych pracach odnosi wiodącego użytkownika do osoby zaangażowanej w proces rozwoju nowego produktu, a proces ten nie musi opierać się na B+R. W odniesieniu do prac badawczych von Hippel używa sformułowania badawczy użytkownik wiodący (lead user research). W definiowaniu pojęć Autorka niepotrzebnie używa naleciałości językowych np. współinwentor (prawidłowo jest to współwynalazca), które nie wzbogacają językowo pracę. Pozostawienie lub celowe pozostawienie na rysunku 1.9 opisu w języku angielskim (User driver Innovation) jest niepotrzebne. Dobrze przygotowane są punktu 1.4 i 1.5 odnoszące się do roli pracowników i strategii przedsiębiorstwa i technik i narzędzi kontaktu z użytkownikami wykorzystywanych w procesie UDI. Z pewnym niedosytem można odnieść się do punktu 1.6, związanego z wybranymi przykładami wykorzystania UDI. W zaprezentowanych przykładach nie ma opisanej żadnej działalności B+R. Pokazano innowacyjność marek, produktów. To mylne utożsamianie procesów B+R z procesami innowacyjnymi pojawia się ponownie. Recenzent widzi bardzo duży wkład w opisanie procesów innowacyjnych w przedsiębiorstwie z wykorzystaniem koncepcji UDI i daje to pozytywny obraz wysiłku jaki włożyła Habilitantka

w przygotowanie recenzowanej pracy. Jednakże w celu głównym sygnalizowany był obszar badań polskich przedsiębiorstw. Nie można odnaleźć w książce żadnych przykładów włączania, przez polskie innowacyjne przedsiębiorstwa, użytkownika w procesy B+R. W Polsce są już przedsiębiorstwa, które np. w parkach naukowo-technologicznych korzystają z programów włączających naukowców, użytkowników w proces poszukiwania lub kształtowania nowego produktu. Przykłady zagraniczne powinny być skonfrontowane z przypadkami polskich przedsiębiorstw.

Rozdział drugi

Rozdział drugi analizuje uwarunkowania wykorzystania UDI w kształtowania aktywności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw. Poprawnie habilitantka przedstawia determinanty działalności B+R przedsiębiorstw w działalności B+R. Niemniej Autorka na kolejnych stronach książki podobnie jak w rozdziale poprzednim analizuje zagadnienia i problemy B+R w dość płytki sposób, nie uwzględniając prac czy produktów B+R. Zarówno w podrozdziale o interakcjach z użytkownikami i implementacji UDI w działalności B+R przedsiębiorstw jak i w części o orientacji marketingowej przedsiębiorstw jako uwarunkowania UDI w działalności B+R brak jest odniesienia do pojęć bezpośrednio związanych z B+R (badań naukowych i rozwojowych). Przedstawiane wykresy i tabele dotyczą innowacyjnych aspektów, co w konsekwencji prowadzi do błędnych sformułowań. Trudno jest zgodzić się z autorką, że zadaniem działu B+R jest znalezienie takiego rozwiązania by satysfakcja klientów była jak największa. Taka stwierdzenie wynika z faktu, że Autorka przede wszystkim jako efekt działalności B+R przedsiębiorstw widzi nowy produkt i raczej rynek B2C. Autorka wskazuje w pierwszym rozdziale, że innowacje mogą być efektem prac B+R. Procesy B+R dotyczą wyników badań, prototypowania, próbnych rozwiązań technologicznych, a te nie koniecznie muszą satysfakcjonować konsumentów Technologie i produkty B+R np. ukierunkowane na ochronę środowiska, mogą powodować zadowolenie instytucji, klientów instytucjonalnych, ale nie konsumentów (ale klientów tak, bowiem klientem może być instytucja). Technologie, procesy i produkty, które są wynikiem ukierunkowania prac B+R na orientację marketingową (czyli te, które powstają z wykorzystaniem wiedzy inżynierów, naukowców z i spoza przedsiębiorstw) powinny być ukierunkowane, od swojej koncepcji, poprzez kształtowania cech aż do wdrożenia w przedsiębiorstwie lub wprowadzenia na rynek. Proponowane twierdzenie o ukierunkowaniu prac B+R na użytkownika w rozumieniu, które przedstawione jest przez Autorkę na pierwszy stronach pracy można odnieść zdecydowanie do innowacji. Jednakże takie

podejście wydaje się mylące dla poprawności terminologii związanej z pracami B+R. To rozróżnienie działalności B+R i działalności innowacyjnej, które pominęła Habilitantka, jest ważne dla zrozumienia również wykorzystania UDI w działalności B+R. Przytoczeni w pracy Schumpeter i Druker wskazywali na rozumienie innowacji jako otwarcie nowych rynków, nową działalność gospodarczą i nowe usługi. Wymienione przykładowe rozumienie innowacji nie musi być oparte o działalność B+R. Poza tym satysfakcja jest kształtowana przez instrumenty marketingu mix a dział B+R odpowiada głównie za techniczne cechy nowego produktu. Produkt z kolei może być kształtowany w zależności od technologii wdrażanych w przedsiębiorstwie (które często ma wymagania i dane zasoby technologiczne). Technolog może oczywiście być też użytkownikiem nowej technologii. Koncepcja UDI powinna też mieć zastosowanie przy kształtowaniu technologii, która uzależni późniejszy kształt produktu. Dostrzeżenie tego problemu jest możliwe pod warunkiem prawidłowego zrozumienia procesów B+R kształtujących produkt. Orientacja marketingowa, bardzo trafnie została przywołana przy analizie uwarunkowań dla wykorzystania UDI. Autorka trafnie akcentuje, że przedsiębiorstwo powinno wprowadzić UDI dopiero, gdy są korzyści z włączenia użytkowników w proces innowacji. Nie wyjaśnia, w którym momencie w procesach związanych z innowacjami np. B+R, komercjalizacji, transferu wiedzy i technologii mogą się pojawić korzyści. Pozytywnie oceniono fragmenty książki odnoszące się do budowania świadomości marki, kanałów komunikacji w implementacji UDI, przy powtarzonym zastrzeżeniu, że w niewielkim stopniu dotyczą zagadnień B+R. Natomiast dobrze oddają sens zarządzania innowacjami, w szczególności kiedy następuje ich dyfuzja.

Rozdział trzeci

W rozdziale trzecim Habilitantka podejmuje problematykę metodyki pomiaru działalności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw i koncepcji innowacji kreowanej przez użytkownika. Autorka dokładnie utożsamia innowacyjność z działalnością B+R i wykorzystuje mierniki do pomiaru innowacyjności, które w części pokazują badania naukowe i rozwojowe w kształtowaniu wdrażaniu i wprowadzaniu na rynek nowych produktów. Wskazane mierniki pomiaru są właściwe, a na uwagę zasługuje fakt, że Autorka prezentuje też nowe podejścia stosowane i wypracowane za granicą (np. model DEA). Jedyne zastrzeżenie wiąże się już z przytaczaną kwestią braku wskazywania, która działalność innowacyjna jest związana z działalnością B+R. Konsekwencją tego jest wskazanie mierników uwzględniających koncepcję UDI, co do których recenzent ma duże

wątpliwości, czy odnoszą się do działalności B+R (opisanej formie). Nakłady na marketing, które związane są z wprowadzeniem innowacji nietechnologicznych będą związane z działalnością B+R, o ile będzie wykreowany proces badawczo-rozwojowy. Sama współpraca z klientami, jak przyznaje Habilitantka jest działalnością innowacyjną, ale nie może ona natychmiast utożsamiać jej z badaniami naukowymi i rozwojowymi – co leży u podstaw aktywności B+R. Wskazywanie w metodyce badań działalności B+R punkt (3.1) wyłącznie jako innowacji nietechnologicznych, organizacyjnych i marketingowych uważam spłyconie zagadnienia. Cenne jest umiejscowienie realizowanego problemu badawczego w subdyscyplinach Nauk o Zarządzaniu. Przedstawiony i realizowany problem badawczy w odniesieniu do dwóch zakresów tematycznych uważam za dobrze przygotowany tj.: użytkownicy jako źródła innowacji i UDI jako forma otwartych innowacji. Natomiast trzeci zakres tematyczny: model wykorzystania UDI w procesach B+R jako model zarządzania innowacjami jest nieadekwatny to treści pracy. Procesami B+R Habilitantka się nie zajmuje (co jest powtarzane przez recenzenta) i na łamach pracy nie prezentuje adekwatnej wiedzy do ważności i zakresu tematu (B+R). Jasno jest zaprezentowany proces badawczy, którego podjęła się Autorka opracowania. Rozdział trzeci można ocenić jako część, która pozwala dobrze ocenić warsztat metodyczny Habilitantki. Poza błędami, które może popełnić każdy badacz metodyczną część pracy oceniam dobrze. Zastrzeżenia budzą założenia do analizy i prezentacji wyników badań. W sytuacji gdy kwestionariusz ankietowy finalnie wypełniony był przez 57 respondentów, wyniki badań nie można uznać za pełni miarodajne. Posługiwanie się istotnością statystyczną, która została przez Habilitantkę osiągnięta jest mylące, bowiem w badaniach nie tyle jest istotna istotność statystyczna a siła związku. Związek między zmiennymi może zachodzić, ale przy niskiej sile jego interpretacja do wyciągnięcia wniosków jest obciążona błędem. Trudno w treści pracy znaleźć informację jaka jest siła związku między badanymi zmiennymi i dlaczego badania dają jedynie niewielki obraz badanego problemu. Recenzent nie ma wątpliwości, że Habilitantka potrafi przygotować i poprowadzić badanie rynku i zaprezentować wyniki (nominalne i procentowe, co przy małej próbie ma bardzo duże znaczenie). Natomiast brakuje samokrytycyzmu dotyczącego badań. Czy naukowiec, który aspiruje do grona pracowników samodzielnych, powinien bazować w swojej pracy na próbie 57 przedsiębiorstw. Takie badanie odpowiadają bardziej doktorantowi niż habilitantowi. Dobór próby oparty na podstawie zaprezentowanych rankingów Wprost, Newsweek, Deloitte, Red Herring, czy Instytut Nauk Ekonomicznych PAN jest przypadkowy. Nie ma żadnej wypracowanej i przedstawionej przez Habilitantkę metodyki doboru próby, którą na podstawie opisu

można uznać za inną niż przypadkowa. Nie przedstawiono, na jakiej podstawie wybrano do pracy badawczej ww. rankingi. Tygodniki Wprost i Newsweek niewiele mają wspólnego z oceną firm zaangażowanych działania B+R (rankingi dotyczyły innowacyjności i nie zawsze opartej o procesy B+R). Nagrody Wprost przyznawane były np. za restrukturyzację skutkującą lepsze wyniki leczenia i dodatkową funkcjonalność. Niektóre nagrodzone przedsiębiorstwa nie posiadają działów B+R. Przy realizacji projektów nie kupowały wyników B+R od podmiotów zewnętrznych. Większe przywiązywanie wagi do warsztatu doboru próby do badania, poprawności w interpretacji wyników byłoby wskazane, bowiem pracownik samodzielny kieruje również pracami swoich doktorantów. Dobry przypadkowy mają swoje uzasadnienie przy wstępnej ocenie populacji i taka świadomość powinna istnieć u badacza. Nie tylko liczy się wyliczenie odpowiednich współczynników (jak np. współczynniki korelacji, co jest cenne), ale świadomość wad zebranych danych. Trudno znaleźć adnotacje, że badanie było niewystarczające, bo jedynie 57 przedsiębiorców brało udział w wypełnianiu kwestionariusza ankietowego. Odniesienie powyższej wartości do pięciu sekcji gospodarki, pokazuje, że badanie nie jest ambitne.

Rozdział czwarty

Kolejny rozdział pracy skupia się na implementacji UDI w działalności B+R badanych przedsiębiorstw w Polsce w latach 2015-2017 w świetle badań empirycznych. Habilitantka dobrze wykorzystwała informacje uzyskane w badaniach empirycznych. Czwarta część pracy wiodącej w procedurze o nadania stopnia doktora habilitowanego zaczyna przekonywać, że Pani Katarzyna Szopik-Depczyńska potrafi wykorzystać zebrany materiał do zrealizowania procesu badawczego. Dobrze, że Habilitantka, pomimo zastrzeżeń interpretacyjnych i metodycznych, zajęła się zagadnieniem UDI w działalności innowacyjnej przedsiębiorstw (takie założenie do oceny pracy przyjął recenzent). Twierdzenie, że prezentowane badanie jest pierwsze, które zostało przeprowadzone w Polsce i za granicą jest zbyt daleko idące. Tytuły rozdziałów czwartego i piątego odnoszą się do prezentacji wyników z badań empirycznych przedsiębiorstw w Polsce. Treść książki nie pozwala dostrzec zagranicznego obszaru badań empirycznych. Wykorzystana analiza skupień jest dobrym narzędziem wspomagającym badacza i rzadko stosowanym przez przedstawicieli nauk o zarządzaniu. Warto jednak, by stosowane analizy techniki charakteryzować podczas prezentacji wyników badań, bowiem np. analiz skupień jest kilka i nie można pozostawić czytelnika pracy w domysłach. Pokazanie przez Habilitantkę Implementacji UDI w przedsiębiorstwach poprzez współpracę z użytkownikami, cele wykorzystania UDI, efekty zastosowania i bariery wykorzystania są

trafne, logiczne i dobrze przygotowanie pod względem interpretacji i wykorzystania informacji do budowania wiedzy o badanym zjawisku. Dwa studia przypadku, które zostały umieszczone w pracy w punkcie 4.5. uzupełniają badania ankietowe. Przygotowane są poprawnie i stanowią obraz przykładowego procesu kształtowania innowacji.

Rozdział piąty

Rozdział piąty, podobnie jak czwarty daje satysfakcję w czytaniu i ocenianiu wyników prac empirycznych Problemy budowania więzi z użytkownikami, orientacja marketingowa, budowanie świadomości marki, uwarunkowania sektorowe i wykorzystane kanały, narzędzia i techniki komunikacji z użytkownikiem przedstawione są w sposób pozwalający ocenić wykorzystanie UDI w budowaniu innowacyjności przedsiębiorstwa. Zagadnienia prezentowane są szczegółowo, z wycuciem wymagań jakie mogą mieć menedżerowie wprowadzający lub stosujący koncepcje UDI. Pierwszą zasadniczą kwestią, która powinna wiedzieć Habilitantka jest to, że hipotezy się nie przyjmuje lub nie odrzuca. Oceniamy na podstawie zebranego materiału badawczego, że nie ma podstaw do przyjęcia lub odrzucenia hipotezy. Kandydatka na samodzielnego pracownika uczelni nie powinna, przy dość dobrej prezentacji warsztatu z analizy i interrupcji wyników badań naukowych powielać na łamach swej książki błędy w interpretacji wyników znajdujących się w tablicach kontyngencji. Uzyskany rezultat, który nie przekroczył progu istotności badawczej nie daje podstaw do przyjęcia hipotezy badawczej. Kolejna kwestia, która zwraca uwagę to, że Habilitantka prezentuje swoje wyniki jakby były reprezentatywne. Próbka jest skromna i przy takiej liczebności interpretacja powinna jasno odnosić się do oceny próbki. Jednoznaczna ocena nie jest tu możliwa. W takich przypadkach należy używać innej nomenklatury słownej (jak np. wykorzystanie UDI wśród badanych przedsiębiorstw nie sprzyja profil działalności).

Ostatnia część pracy Pani Katarzyny Szopik-Depczyńskiej prezentuje ocenę, model i postulowane kierunki zmian w kształtowaniu aktywności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw w Polsce na podstawie koncepcji UDI. Ocena uwarunkowań związana jest z implementacją UDI w działalności przedsiębiorstw. Bardzo trafnie (z wkładem do nauk zarządzania) Autorka pracy analizuje swoje wyniki badań z wynikami (studiami przypadków), które są dostępne w literaturze przedmiotu. Jednakże punkt 6.2 powinien brzmieć „Model dla wykorzystania UDI w działalności B+R (innowacyjnej) badanych przedsiębiorstw w Polsce Autorka nie prowadziła badań reprezentatywnych, a uzyskane wyniki są przygotowane w oparciu o małą próbkę. Nie wskazano siły związku między badanymi zmiennymi. Badanie empiryczne jest w wielu aspektach nowatorskie, wymagało

nakładu pracy, ale wspomniane dwa elementy nie upoważniają Habilitantkę do tak daleko idących wniosków. Badana próbka pozwala na przygotowanie modelu, własnych rekomendacji, ale Pani dr Katarzyna Szpik-Depczyńska powinna mieć świadomość, że wnioskowanie przy tych założeniach powinno odnosić się wyłącznie do próbki.

Niewątpliwa dla recenzenta jest wartość pracy i pojawiające się wnioski w aspekcie innowacyjności. Jak wielokrotnie wskazywał recenzent Habilitantka słyca zagadnienia B+R i formułuje stwierdzenia, które budzą wątpliwości. Zaprezentowany na zakończenie pracy model wykorzystania koncepcji UDI w procesach badawczo-rozwojowych badanych przedsiębiorstw jest właściwym podsumowaniem prac Autorki. Po raz pierwszy dobitnie Habilitantka odniosła wyniki swoich prac do badanych przedsiębiorstw. W formułowanych wnioskach, co jest dobrą stroną ocenianej części pracy, prezentowana jest terminologia, która znacznie lepiej pasuje do pracy niż bezkrytyczne przyjmowane znaczenia, tłumaczone z języka obcego. W finalnym modelu Habilitantka posługuje się nazwą użytkownik masowy lub wiodący, ale już w analizie rysunku pojawia się określenie masowy i specjalistyczny efekt implementacji. Określenie specjalistyczny znacznie lepiej opisuje użytkownika wiodącego niż to przyjęte na początku rozważań. Do modelu włączone zostały badania podstawowe i stosowane i rozwojowe, w celu pokazania potencjału B+R przedsiębiorstw. Nieścisłością jest rozdzielanie badań stosowanych i przemysłowych, bowiem w wielu aspektach badania stosowane to badania przemysłowe. Autorką włączyła do modelu dwie różne klasyfikacje. Badania podstawowe występują w rozróżnieniu zdobycia nowej wiedzy o zjawiskach, faktach oraz procesach społecznych lub ekonomicznych. Natomiast badania stosowane podejmowane są w celu zdobycia nowej wiedzy ukierunkowanej na zastosowanie w praktyce. Ten podział dominuje w naukach społecznych, bowiem badania stosowane nie zawsze mają zastosowania w przemyśle a mają np. do społecznych i ekonomicznych obszarów problemowych w instytucjach samorządowych i centralnych. Podział na badania podstawowe, przemysłowe i rozwojowe podkreśla ukierunkowanie badań na opracowanie np. nowych produktów, procesów i usług, co było przedmiotem badania. Opis na rysunku sugeruje, że mamy dwie podgrupy badań, które w badaniach przeprowadzonych do przygotowania książki znaczą to samo. Kolejną nieścisłością jest pokazanie obok innowacji produktowych przełomowych. Podobnie jak w poprzedniej uwadze używa Habilitantka dwie różne klasyfikacje. Innowacje przełomowe powinny zostać pokazane z przyrostowymi. Z kolei innowacje produktowe powinny być zestawione z np. procesowymi lub usługowymi. Niezrozumiałe jest pojawienie się w modelu hasła innowacje przełomowe, bowiem w toku analizy wyników badań nie pojawiały się jasno stwierdzenia, że materiał badawczy pozwala

na interpretację innowacji w przedsiębiorstwach, jako przełomowe. Kolejna nieścisłość, to pojawienie się kategorii zasięg krajowy. Nie można formułować kategorii (przynajmniej nie przedstawiono podstaw do takiej interpretacji analizowanych wyników badań empirycznych) opisującej, że wysokiemu potencjału B+R i UDI będzie sprzyjał zasięg krajowy. Jeżeli pojawia się w modelu kategoria zasięg krajowy to powinna ona zostać skonfrontowana z zasięgiem np. międzynarodowym. Model w prezentowanej postaci jest niespójny. Do zastosowania podstawowych kategorii recenzent nie ma zastrzeżeń. Są one poprawne i podsumowują wyniki badań empirycznych.

Ocena całościowa

Według recenzenta książka pokazuje wkład pracy Habilitantki, który oceniony jest jako wystarczający dla pozytywnej oceny w procesie o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Na uwagę zasługuje jeszcze zbudowany kwestionariusz do badań ankietowych. Czytając pozycje kwestionariusza ankietowego można jednak pogłębić przekonanie, że materiał do oceny działalności badawczej rozwojowej był, ale na podstawie braku dobrze definiowanych pojęć i przygotowania części teoretycznej, książka budzi wątpliwości, co do interpretacji wyników badań i przyniosła wiele krytycznych ocen.

Do zalet recenzowanej monografii należą m.in.:

- Dobra orientacja Autorki w literaturze zagadnień innowacyjnych związanych z tematem monografii, szeroki zakres cytowanych pozycji i w większości właściwy dobór cytowanych pozycji literaturowych,
- Dość ambitny i nowatorski zamysł usystematyzowania i analizy istniejących w literaturze ekonomicznej poglądów i badań dotyczących koncepcja innowacji kreowanej przez użytkownika w działalności innowacyjnej przedsiębiorstw,
- Interesujące poznawczo dyskusje dotyczące pomiaru oraz znaczenia UDI w kreowaniu nowych produktów lub usług,
- Formułowanie jasnego przekazu o roli UDI w wymiarze zarządczym,
- Poszerzenie dyskusji nad charakterem UDI we zarządzaniu innowacjami przedsiębiorstwa,
- Spojrzenie całościowe na UDI z perspektywy nauk o zarządzaniu.

Oceniając pracę wiodącą należy podkreślić, że jest utworem wszechstronnym i systematyzującym wiedzę dotyczącą UDI. Idea UDI jest zagadnieniem, które przebija się do

polskich przedsiębiorstw. Bardzo dobrze, że wiedza o niej została usystematyzowana. W monografii zabrakło krytycznego spojrzenia na badaną koncepcję. Polemika z innymi autorami jest wskazana w dyskursie naukowym. Habilitantka, w części teoretycznej unikała własnej oceny różnych podejść. Przyjmowała, czasami bezkrytycznie, podejścia innych autorów. Niestety, zdaniem recenzenta oceniana praca nie obejmuje właściwie koncepcji innowacji kreowanej przez użytkownika we działalności badawczo rozwojowej. Słowo właściwie odnosi się do działalności B+R. U podstaw tego stwierdzenia leży, zdaniem recenzenta, niewłaściwe zrozumienie przez Habilitantkę procesów B+R.

Działalność badawczo rozwojowa np. zgodnie z Art. 4a ustawy o CIT oraz Art. 5a ustawy o PIT to: „działalność twórcza obejmująca badania naukowe lub prace rozwojowe, podejmowana w sposób systematyczny w celu zwiększenia zasobów wiedzy oraz wykorzystania zasobów do tworzenia nowych zastosowań”. Działalność badawczo-rozwojowa definiowana jest jako badania naukowe i prace rozwojowe. Autorka nie odnosi się do działalności B+R lub bardzo spłyca działalność B+R. Habilitantka odnosi najczęściej testy B+R do prac przedwdrożeniowych, które są częścią prac rozwojowych, a czasami traktowane są jako odrębne badania. Habilitantka nie skorzystała np. z kluczowej i promowanej do oceny procesów B+R, przez Komisję Europejską i polskie instytucje finansujące prace B+R, koncepcji TRL. Z całą pewnością mogła ona wyjaśnić, w jakich etapach badań naukowych czy rozwojowych można byłoby zastosować UDI. Pozostaje też koncepcja wpływu badań naukowych w kreowaniu innowacji, która w książce właściwie się nie pojawia. Pani dr Katarzyna Szopik-Depczyńska, bardzo obszernie przybliżyła i rozszerzyła koncepcję innowacji kreowanej przez użytkownika. Usystematyzowała wiedzę i dokonała analizy uwarunkowań wykorzystywania koncepcji UDI. Dlatego pracę należy ocenić pozytywnie. Habilitantka niepotrzebnie próbowała forsować koncepcje UI w działalności B+R, nie do końca, a przynajmniej takie można odnieść wrażenie czytając książkę, rozumiejąc procesy B+R. Cel główny pracy nie został w pełni osiągnięty, bo nie przedstawiono modelu wykorzystania UDI w procesach B+R w przedsiębiorstwie. Autorka użyła liczby mnogiej do słowa procesy, a zupełnie pominęła w analizie typy procesów B+R. Staranność (również słowna) w przedstawieniu koncepcji, modeli i analiz jest jednym z kryteriów poprawności prowadzenia badań naukowych. Zdaniem recenzenta, praca odnosi się do działalności innowacyjnej a nie B+R. Mylne przedstawienie procesów przez Habilitantkę miało niestety duży wpływ na krytyczne uwagi recenzenta. Nie każda działalności innowacyjna jest działalnością B+R. W pracy wiele przykładów nie odnosi się do działalności B+R, ale bardzo trafnie pokazuje procesy kształtowania innowacji.

Słabe strony monografii wymieniano również przy ocenie poszczególnych rozdziałów. Główna słabość pracy wynika z faktu, że Autorka zbyt często przyjmowała formułę przekazu odnoszącego się do innowacji, w czym jest ekspertką. Charakteryzowała procesy B+R płytko nie pogłębiając konsekwentnie problematyki B+R i błędnie przyjmując tożsamość pojęć działania innowacyjne i B+R. W niektórych opisach w sposób, zdaniem recenzenta, niewłaściwy przypisując terminologię B+R do zagadnień, które nie badała, albo do których nie miała wystarczającej wiedzy zdobytej w badaniach empirycznych. Przyjęcie jako dominujących zagadnień z innowacji byłoby znakomitą podkreśleniem wiedzy Habilitantki o procesach innowacyjnych. Ta perspektywa mogłaby zawierać elementy B+R. Został w pełni wykorzystany i rozszerzony dorobek związany z koncepcją UDI w procesach innowacyjnych. To on zdaniem recenzenta dał największą wartość na nowatorskie ukazanie UDI w obszarze przebadanym przez Habilitantkę.

Monografia ta wypełnia lukę poznawczą w naukach o zarządzaniu, w tym w sposób szczególny w obszarze innowacji i innowacyjności. Należy podkreślić udaną próbę usystematyzowania wiedzy o koncepcji UDI. Pomimo wielu prac prowadzonych nad poszczególnymi rodzajami innowacji, to analizy odnoszące się do koncepcji UDI nie są jeszcze w pełni rozwinięte. W erze gospodarek opartych na wiedzy i produktów B+R, pogłębiona dyskusja na temat pomiaru i uwarunkowań wprowadzania UDI do zarządzania jest nie tylko wskazana ale i niezbędna.

Pozostały dorobek naukowo- badawczy Habilitantki

Pozostały dorobek naukowo - badawczy Habilitantki i ocena osiągnięć naukowo-badawczych została przeprowadzona w oparciu o kryteria określone w § 3 i 4 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.Ust. nr 196, poz 1165).

Autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JRS) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH)

Dr Katarzyna Szopik-Depczyńska posiada w swoim dorobku cztery publikacje we współautorstwie z list JCR i ERIH lub „Listy A” czasopism punktowanych w ocenie jednostek naukowych zgodnie z zasadami określonymi przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach JRC i ERIH

Habilitantka wykazała autorstwo lub współautorstwo 87 artykułów, w tym 10 w języku angielskim. W oparciu o przeprowadzoną, przez recenzenta, analizę zawartości publikacji, stanowiący dorobek naukowo-badawczy Habilitantki, spośród 87 pozycji, 55 podejmowało tematyką bezpośrednio dotykającą innowacji. W prezentowanym przez Habilitantkę dorobku pojawiają się nieścisłości ilościowe (Habilitantka podaje różne ilości swoich prac), które nie mają wpływu na ocenę. Na uwagę zasługuje fakt zdecydowanej dominacji zagadnień zarządzania innowacjami. Problematyka działalności badawczo-rozwojowej jest obecna w dorobku naukowym, ale dotyczy ona ogólnej sfery B+R oraz zagadnień transferu technologii i prezentowana jest przez zespoły naukowe, w których znajdowała się Habilitantka (np. K. Szopik-Depczyńska, A. Kędziarska-Szczepaniak, K. Kładź-Postolska, *Innowacje w gospodarce, sfera B+R, finansowanie innowacji, klastry- Wybrane aspekty*, Wydawnictwo Naukowe Sophia, Katowice 2018, M. Tomaszewski, A. Kieres, A. Misztal, J. Gorączkowska, K. Kazojć, R. Tylżanowski, K. Szopik-Depczyńska, E. Kucharz), *Współpraca przedsiębiorstw a innowacje i transfer technologii – wybrane aspekty*, Wydawnictwo Naukowe IVG, Szczecin, 2016). W publikacjach naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach JRC i ERIH dominują rozdziały w monografii. Rozdziałów w monografiach naukowych wydanych w Polsce są 26 a zagranicą 9. Na uwagę zasługuje fakt, że Habilitantka w swoich osiągnięciach publikacyjnych ma pozycje wydawane w różnych wydawnictwach lub czasopismach. Współautorskich publikacji jest zdecydowanie więcej niż samodzielnych, ale przy wystarczającej, do ubiegania się o tytuł doktora habilitowanego, liczbie samodzielnych publikacji (58), prace zespołowe oceniono pozytywnie. Oznacza to, umiejętność pracy w zespołach i pewną interdyscyplinarność. O Interdyscyplinarności świadczą załączone do oceny dorobku i osiągnięć naukowo-badawczych publikacje (Załącznik 2a) oraz przytoczone powyżej monografie.

Habilitantka jest autorką lub współautorką 33 prac w języku angielskim. Dr Katarzyna Szopik-Depczyńska była redaktorem naukowym dwóch monografii naukowych (*Innowacje w zarządzaniu w XXI wieku*, Wydawnictwo Naukowe Sophia, Katowice 2016 oraz *Problemy zarządzania we współczesnej gospodarce*, Wydawnictwo ZAPOL Sobczyk Spółka Jawna, Szczecin 2016). W materiałach zgłoszonych do wniosku o przeprowadzenie

postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk o zarządzaniu nie zawarto ekspertyz lub publikacji powstałych w wyniku realizacji projektów stosowanych i wdrożeniowych.

Sumaryczny ipakt factor publikacji według listy Journal Citation Report (JCT)

Zgodnie z rokiem publikowania według oceny recenzenta i dokumentacji postępowania, Habilitantka posiada ipakt factor na poziomie około 14 (w załączniku 2a podano 16,723, co należy uznać za informację wiarygodną).

Kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach.

Habilitantka nie kierowała i nie brała udziału w latach 2009 - 2018 w projektach finansowanymi przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz innymi, które podlegają ocenie wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego. Przytoczone w dokumentacji do wniosku projekty nie można uznać za spełniające wymagania, które wskazuje Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Międzynarodowe i krajowe nagrody za działalność naukową

Dr Katarzyna Szopik-Depczyńska w latach 2009-2018 otrzymała 2 nagrody indywidualne Rektora Uniwersytetu Szczecińskiego.

Wygłaszanie referatów na międzynarodowych i krajowych konferencjach tematycznych

Habilitantka nie wykazała, że uczestniczyła po uzyskaniu doktoratu (w latach 2009-2018) w międzynarodowych i krajowych konferencjach tematycznych z jednoczesnym wygłoszeniem referatu. Zgodnie z wykazem dorobku habilitacyjnego w 17 konferencjach wygłaszała komunikaty w sesjach plenarnych i prezentowała postery, co nie spełnia wymogów ocenianego punktu.

Podsumowanie dorobku naukowo-badawczego

Habilitantka wykazała się dużą aktywnością, związana z publikacją artykułów i rozdziałów w monografiach naukowych. Jest autorką dużej liczby artykułów z czasopism naukowych, część z nich ma zasięg ponadregionalny. Znaczna część pozycji przygotowana była w języku angielskim. Habilitantka wykazała, że potrafi opublikować artykuły w

międzynarodowych czasopismach recenzowanych z listy JCR i ERIH, i uzyskać satysfakcjonujący sumaryczny wskaźnik impact factor z listy JCVR, ce jest dużą wartością w pracy naukowej. Jednakże nie wykazała, że kierowała projektami naukowymi i była również aktywnym uczestnikiem licznych konferencji naukowych. Tę dysproporcja pomiędzy publikacjami a prezentacjami referatów na krajowych i międzynarodowych konferencjach należy podkreślić. Naukowiec obok swojej twórczości publikacyjnej powinien potrafić i zabiegać o prezentacje swojego dorobku. Praca organizacyjna jest ważna w pracy naukowej, ale kluczowa jest aktywność naukowa. Całość dorobku dr Katarzyny Szopik-Depczyńskiej mieści się w dziedzinie Nauk Ekonomicznych i dyscyplinie Nauk o Zarządzaniu. Uwzględniając całokształt osiągnięć Habilitantki należy ocenić jej dorobek naukowo-badawczy jako satysfakcjonujący z punktu widzenia kryteriów oceny osiągnięć pracownika naukowego ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, przy jednoczesnym uwzględnieniu specjalizacji tematycznej publikacji wydanych po 2009 roku - związanej z innowacyjnością.

Ocena dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej

Ocena dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej Habilitantki została przeprowadzona w oparciu o kryteria określone w § 5 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.Ust. nr 196, poz. 1165).

Uczestnictwo w programach europejskich oraz innych programach międzynarodowych i krajowych

Dr Katarzyna Szopik-Depczyńska nie wykazała zgodnie z Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, że uczestniczyła w programach europejskich oraz innych programach międzynarodowych i krajowych.

Aktywny udział w międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych lub w komitetach organizacyjnych konferencji

Habilitantka uczestniczyła w latach 2009-2018 (zgodnie z załączoną dokumentacją) w 49 konferencjach, w zdecydowanej ilości o zasięgu krajowym (zagranicznych konferencji

Habilitantka wykazała 17). Habilitantka była członkiem dwóch komitetów organizacyjnych. Dostępne informacje publiczne i przedstawiona dokumentacja pozwala zweryfikować i przedstawić pozytywną ocenę o spełnieniu kryterium zawartego powyżej.

Otrzymane nagrody i wyróżnienia

Habilitantka otrzymała nagrody i wyróżnienia za działalność naukową - 7 nagród za szczególne osiągnięcia naukowe i Medale Komisji Edukacji Narodowej i Długoletnią Służbę.

Udział w konsorcjach i sieciach, kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych oraz we współpracy z przedsiębiorcami, udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism, członkostwo w międzynarodowych i krajowych organizacjach oraz towarzystwach naukowych

Dr Katarzyna Szopik-Depczyńska jako członek sieci lub zespołów badawczych (np. Resaerch and Mobility, Instytutu Logistyki i Magazynowania w Poznaniu i uczelni oraz Centrum Badawczo-Rozwojowego Siłowni ORC) uczestniczyła w projektach realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych. Jednakże nie brała udziału w radach naukowych czasopism. Uczestniczyła w Radzie Redakcyjnej Journal Citation Report, w komitetach redakcyjnych i jest członkiem w Polskim Towarzystwie Zarządzania Innowacjami, Polskim Towarzystwie Ekonomicznym oraz Stowarzyszeniu Instytut Badań nad Innowacjami i Przedsiębiorczością. Habilitantka wskazała, że kierowała projektem realizowanym we współpracy z przedsiębiorcami reprezentującymi sektor budowy jachtów w województwie zachodniopomorskim. Nie podała nazwy projektu lub innych informacji, które pozwalałyby ocenić projekt i ewentualnie zaliczyć do osiągnięć w ww. punkcie.

Nagrody za działalność dydaktyczną, staże w zagranicznych i krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich oraz wykonane ekspertyzy lub inne opracowania na zamówienie, udział w zespołach eksperckich i konkursowych, recenzowanie projektów międzynarodowych i krajowych oraz publikacje w czasopismach międzynarodowych i krajowych

Habilitantka dwukrotnie otrzymała „Złotą Kredę” za dydaktyczną pracę ze studentami na Wydziale Nauk Ekonomicznych i Zarządzania Uniwersytetu Szczecińskiego.

W dokumentacji do wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego wskazano dwa opracowania (w tym jedną ekspertyzę) dla Urzędu Miasta w Szczecinie oraz Business Innovation Centre GmbH Frankfurt i Lubuskiej Fundacji Zachodnie Centrum Gospodarcze.

Podsumowanie oceny dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego i współpracy międzynarodowej

Dr Katarzyna Szopik-Depczyńska zgromadziła dostateczny dorobek dydaktyczny i popularyzatorski. Skromnie angażuje się w roli eksperta, ale jest aktywna we współpracy międzynarodowej i z podmiotami zewnętrznymi. Niewielką aktywność Habilitantka wykazała we współpracy z przedsiębiorstwami, co można wywnioskować czytając wiodące opracowanie w postępowaniu habilitacyjnym. Dr Katarzyna Szopik-Depczyńska jest natomiast promotorem wielu prac licencjackich i magisterskich. Ogólna ocena dorobku dydaktycznego jest pozytywna.

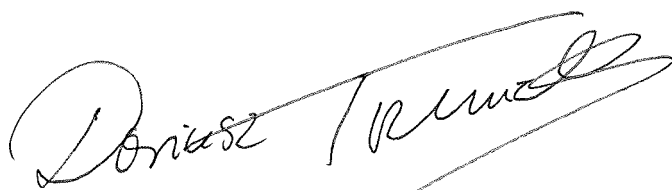
Konkluzja

Wskazana książka „Koncepcja innowacji kremowanej przez użytkownika w działalności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw” jako dzieło naukowe spełnia wymagania stawiane tego rodzaju pracom. Dorobek naukowy w zakresie publikacji krajowych i zagranicznych oceniam bardzo dobrze. Pozostały dorobek (organizacyjny i dydaktyczny) należy ocenić jako znacznie skromniejszy, w szczególności we współpracy z przedsiębiorstwami. Brak współpracy z przedsiębiorstwami w obszarze tematyki badawczo-rozwojowej, w ocenie recenzenta, przyniósł tak wiele krytycznych uwag do książki „Koncepcja innowacji kremowanej przez użytkownika w działalności badawczo-rozwojowej przedsiębiorstw”.

Habilitantka podjęła się zadania odniesienia koncepcji UDI do działalności B+R, która, (zdaniem recenzenta) nie jest przez bardzo dobrze pogłębiona. Prezentowana książka jest bardzo dobrym opracowaniem z zakresu działalności innowacyjnej przedsiębiorstw. Zawiera ona aspekty B+R, które towarzyszą innowacją. W aspekcie użytej terminologii, odnoszącej się do zrozumienia działalności B+R, jako tej definiowanej zarówno w polskich ustawach jak i w dokumentach Komisji Europejskiej, książka wzbudziła wiele krytycznych uwag recenzenta zaprezentowanych powyżej.

W ramach działalności dydaktycznej należy wskazać bardzo dobre oceny studentów, co było wykazane nagrodami. Habilitantka pełni wiele istotnych w procesie dydaktycznym ról w jednostce macierzystej jak np. członka Zespołu ds. Jakości i Programów Kształcenia

oraz koordynatora kierunkowego ds. programów Erasmus + i MOST. Biorąc pod uwagę ocenę dorobku naukowo-badawczego (w szczególności w ostatnich pięciu latach pracy naukowej), dydaktycznego oraz wkład do rozwoju nauk ekonomicznych w dyscyplinie Nauk o Zarządzaniu stwierdzam, że pomimo uwag krytycznych spełnia Habilitantka w wystarczającym stopniu wymagania stawiane kandydatom do otrzymania stopnia naukowego doktora habilitowanego w zakresie nauk ekonomicznych w dyscyplinie Nauk o Zarządzaniu, określone w Ustawie z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz 595 z późniejszymi zmianami). Wniosuję o dalsze procedowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Pani dr Katarzynie Szopik-Depczyńskiej.

Katarzynów 9.12.2019